

φίλο του κ' έστριβε στη γωνιά του δρόμου. Ένας ένας φύγανε κ' οι άλλοι κ' έμεινα μόνος να βοηθήσω τὸ Βελαδράπα να τινάξει τὰ ρούχα του ἀπὸ τὶς σκόνες.

«Νὰ σὰς γνωρίσω. Ὁ κ. Ἀγγελῆς ἱετροδίκης, Φλώρος Θυμάρης ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ὁ κύριος ;» εἶπε ὁ ποιητὴς Βιδούρης σιμώνοντας μας.

«Ἀκουσα Βελαδράπας», μουρμούρισα, ἀφρο εἶπα τὸνομά μου.

«Ὅχι· αὐτὸ εἶναι γιὰ τὴ μεταξὺ μας χρῆση», ξαναεἶπε ὁ Βιδούρης, μὰς ἔβγαλε μὲ φόρα τὸ καπέλο του καὶ πῆδησε στὸ ἄμάξι, πού πῆγε καὶ τοῦ ἔφερε στὸ μεταξὺ ὁ παρᾶξενος ἀκόλουθός του.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

»»● ΛΟΓΙΑ ΠΟΝΟΥ ●««

[Γιὰ τὸν πολέκλανστο θάνατο τοῦ Ἀντρέα Δ. Λούζη. Πρὸς τοὺς ἀπαρηγορητοὺς γονεῖς του].

Στοὺς θεήνους σας στὴν πρώτη συμφορὰ
εἶπα κ' ἐγὼ τοῦ πόνου σας τραγοῦδι,
μὰ... ἡ διαωμένη ἐγύρισε χαρὰ
φέρνοντας νέο ἀπάνταστο λουλοῖδι.
Κ' ἐστέρνωξαν τὰ μάτια τὰ θλιμμένα
κι ἄνθισαν πάλι γέλια ἀγαπημένα.

Κ' ἔλαμψε νέα ὀλόχαρη ζωὴ
χαρὲς κ' ἐλπίδες κι ὄνειρα γεμάτη,
ὡσὰν λαμπρῆς ἡμέρας χαραυγὴ.
Και ὅμως... μόνο εἰρωνεῖα κι ἀπάτη
ἐβγήκαν δια... πού ἀσπλαχνη εἰμαρμένη
φώλιαζε στ' ἄνθη σὰν ὀχιά κρυμμένη.

Και μὲς στὴν ἀγαλλίαση τὸ μιὰ
καὶ τὸ φριχτὸ της ἔχυσε φαριμάκι,
κ' ἔδωσε τοῦ μαρτύριου τὸ σταυρὸ
σ' ἕνα ἀγγελούδι πιό, παρὰ παιδάκι,
κ' ἐγίνετε καὶ σεῖς μέχρι θανάτου
μάρτυρες στὸ σκληρὸ τὸ Γολγοθὰ του.

Και τώρα πού σὲ μαῦρο ὠκεανὸ
ὁ πόνος τὴν ψυχὴ σας τὴ βυθίζει,
ὁ Γολγοθὰς (ὁπὸ τὸν οὐρανὸ
μόνος αὐτὸς μὲ τὴν κορφὴν του ἀγγίζει)
ἐμποτε ἀπὸ τὸ φῶς του νὰ σὰς δίνει
λίγη παρηγοριὰ γιὰ ἐλεημοσύνη.

Κεφαλληνία

ΜΙΧ. Γ. ΑΒΑΙΧΟΣ

Ἀπὸ ἕνα ζῆσηκα τραγουδιστὴ ζητᾶτε γνώμη ; Δὲν ξέρω τίποτε ἀπ' αὐτὰ· δὲ μοῦ φτάγει ἡ ζωὴ γιὰ νὰ δώσω τύπο ἀρμονικὸ στοὺς ἦχους πού ἔχω μέσα μου. Ἐναν παρὰ δὲ δίνω γιὰ τὸν κόσμον. Μὰ κι ὁ ζῆσηκας καμιά φορὰ τὸ καλοκαίρι, στὰ φύλλα τῆς ἐλιάς κρυμμένος, ζῆ ὀλόκοντα στὴ θάλασσα. Καὶ τότε περνᾶει μὲς στὸ τραγοῦδι του ὁ βόγγος ὅλης τῆς θάλασσας.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΘΕΡΙΣΤΗΣ

Ἡλιοκαμένε θεριστή,
Ἄρπαξε τὸ δρεπάνι
Καὶ μπῆκα στὸ λαμνὶ σου.
Ἀπὸ τασένα καρτερᾶ
Στ' ἄλωνι σου ἡ δουκάνη
Νὰ δώση τὸ ψωμί σου.

Τὰ στάχυα κιτρινοῦσαν
Μέσα στὸ ἡλιοπύρι·
Ἦρθαν τραγοῦδια καὶ χαρὲς,
Ἦρθε τὸ πανηγύρι.

Σφουρτίζει ἡ κόσα στὸ λαμνὶ
Ξαπλώνεται τὸ στάχυ
Μ' ἄγρια παραζάλη·
Τραβοῦν τουρμουκία, δένουνε
Γιὰ τοῦ ψωμοῦ τὴ μάχη
Ποιὸς νὰ σηκώση κεφάλι.

Διὲς τὸ χωράφι καρτερᾶ,
Πῶς ἀγοκουματαίει,
Σὰ θάλασσα περήφανη
Τὸ ναῦτη πού ζηταίει.

»»● ΑΛΩΝΙΣΤΗΣ ●««

Πᾶν τὰ χωράφια ! βγάλανε
Τὴ θερινὴ στολὴ τους,
Τὴν κᾶναν θημωνιές·
Τ' ἄλωνια τώρα ντύθηκαν
Καὶ βάλαν τὴ φραγὴ τους
Καὶ κλαῖν οἱ ἀποθεριές.

Ὁ θεριστὴς ξαπλώθηκε
Καὶ τὸ δρεπάνι πετάει
Κι ὁ ἀλωνιστὴς περήφανα
Μὲς στὸ χωράφι πάει.

Τριτίζει ὁ τροχὸς στὶς θημωνιές
Κι ἀρπάζει τὸ δικράνι
Σὰν ὄπλο στὸ κλεβρό του.
Στέκει σὰν τὸν Ἀπόλλωνα
Ἀπάνω στὴ δουκάνη,
Χαρὰ στὸ σπιτικό του.

Τώρα πού παίρνει ὁ βοριάς
Παῖξε θρινάκι μὲ χάρη,
Στὴ λόντα νὰ πάει τᾶχρο,
Τὸ στάρι μὲς στ' ἀμπάρι.

Πέλη

Θ. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ